

Sygn. akt XII Ga 109/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Rafał Terlecki

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2013 r. w Gdańsku

posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, w P.

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 12 listopada 2012 r.

sygn. akt VI Gc 338/12

I. oddala apelację

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego

Sygn. akt XII Ga 109/13

UZASADNIENIE

Powódka Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w B. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o.o. w P. kwoty 2.616,21 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od 4.12.2011 r. tytułem nieuiszczonego czynszu za najem rozścielacza mas bitumicznych, a także o zasądzenie kosztów procesu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 25 czerwca 2012 r. w sprawie VI GNc 846/12 Sąd I instancji orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z treści sprzeciwu od nakazu zapłaty wynika, iż pozwana wniosła o odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2012 r. wydanym w sprawie VI GC 338/12 Sąd Rejonowy w Słupsku oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach procesu. W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał następujące motywy swego rozstrzygnięcia.

Strony są przedsiębiorcami. W dniu 19.10.2011r. zawarły umowę najmu rozścielacza mas bitumicznych do ścieżek rowerowych. Pozwana realizowała zadanie pod nazwą „Przebudowa ulicy (...) w G.”. Wysokość czynszu została ustalona na kwotę 550 zł za dobę. Całkowita wysokość czynszu miała być określona w fakturze VAT wystawionej

przez powódkę na podstawie raportów pracy wystawionych przez pozwaną. Termin płatności miał wynosić 30 dni. Przewidywany czas najmu wynosił 8 dni (od 22.10.2011r. do 29.10.2011r.) z możliwością przedłużenia.

W dniu 22.10.2011r. nastąpiło przekazanie sprzętu stronie pozwanej, który ta zwróciła powódce w dniu 3.11.2011r.

Wynajęty sprzęt miał usterki uniemożliwiające pozwanej jego użytkowanie, przez co nie wystawiła ona raportów pracy. Sprzęt po dostarczeniu na miejsce pracy przez wynajętą przez pozwanego firmę zewnętrzną kilka dni nie był używany z powodu złych warunków atmosferycznych i opóźnienia robót. Usterki zostały stwierdzone po przystąpieniu do prac, po zaaplikowaniu mieszanki mineralno – asfaltowej. Efekt prac był niezadawalający, mieszanka nie była dogęszczona, występowały nierówności w wykładanym podłożu. M. P. telefonicznie powiadomił o tym fakcie reprezentanta powódki – J. K..

W dniu 3.11.2011r. powódka wystawiła fakturę VAT na kwotę 3.382,50 zł brutto tytułem czynszu za najem rozścielacza, z terminem płatności do 30 dni.

Pozwana 12.12.2011r. dokonała zapłaty na rachunek powódki kwoty 766,29 zł. Pozwana była związana stosunkiem prawnym z innym podmiotem - (...) s. c. T. i P. J. w W., wobec którego zobowiązana była do zapłaty kwoty 766,29 zł, objętej fakturą VAT z 19.09.2011r., z terminem płatności do 26.09.2011r. Zapłata została dokonana na rachunek powódki pomyłkowo, bowiem w istocie pozwana chciała uregulować należność wobec spółki cywilnej pod nazwą (...).

Powódka podjęła próbę pozasądowego dochodzenia swoich roszczeń i ugodowego załatwienia sprawy.

W dniu 9.11.2011r. pozwana wynajęła rozścielacz do masy bitumicznej od innego podmiotu – (...) spółki z o.o. w G.. Urządzenie to zostało użyte do prac, które nie zostały wykonane z wykorzystaniem sprzętu powódki.

W oparciu o zgodne zeznania świadków – osób bezpośrednio zaangażowanych ze strony pozwanego w realizację umowy, które potwierdzają nieprzydatność sprzętu powódki i wynajęcie rozścielacza od innego podmiotu w celu wykonania prac, a także dokumenty w postaci zamówienia sprzętu i faktury obciążającej pozwaną, Sąd Rejonowy uznał, iż powódka nie wywiązała się z obowiązku ciężącego na niej na podstawie art. 662 § 1 k.c., tj. wydania najemcy rzeczy w stanie przydatnym do umówionego użytku. W ocenie Sądu pierwszej instancji powódka wobec zarzutów pozwanej, a także zaoferowanych przez nią dowodów, nie przedstawiła dowodów przeciwnych, pozwalających na poczynienie odmiennych ustaleń faktycznych. Fakt przytaczany przez powódkę o istnieniu śladów masy bitumicznej na urządzeniu, w opinii Sądu Rejonowego, nie jest dowodem na to, że było one wykorzystywane w pełnym zakresie, gdyż – jak wskazali świadkowie – uruchomienie maszyny miało miejsce i dopiero po aplikacji mieszanki i próbie wykonywania pracy okazało się, że urządzenie to nie wykonuje właściwie czynności.

Z uwagi na powyższe, na zasadzie art. 659 § 1 k.c. a contrario, orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 108 § 1 i 98 k.p.c. oraz § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j.: Dz. U. z .2013 r., poz. 490).

Apelację od wyroku wywiodła powódka. Zaskarżyła go w całości zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 479¹² k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. polegające na niezasadnym oddaleniu wniosku dowodowego powódki o przesłuchanie stron w sytuacji, gdy potrzeba złożenia tego wniosku wynikała później niż z chwilą złożenia pozwu, wskutek braku wiedzy, iż pozwana będzie kwestionować sprawność maszyny;
2. naruszenie art. 233 k.p.c. wskutek nierozpoznania w sposób bezstronny i wszechstronny twierdzeń przedstawionych przez powódkę (w szczególności co do sprawności maszyny, niekwestionowania jej stanu przez pozwaną, sprawdzenia jej sprawności przed przekazaniem pozwanej);

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w zakresie ustalenia sprawności maszyny i ewentualnego zgłoszenia przez pozwaną usterek.

Wskazując na podane podstawy apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kwoty 2.616,21 zł wraz z kosztami procesu za obie instancje i ustawowe odsetki, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki jest niezasadna.

Zamierzonego skutku nie mógł odnieść zarzut naruszenia art. 479¹² k.p.c.

Przepisy dotyczące prekluzji w postępowaniu gospodarczym mają charakter norm bezwzględnie obowiązujących. Nie oznacza to jednak, że w każdym wypadku ewentualnego naruszenia przepisów procesowych o charakterze bezwzględnie obowiązującym sąd drugiej instancji powinien - o ile zarzut taki został podniesiony w apelacji - brać pod rozwagę bez względu na to, czy strona w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji zgłosiła stosowne zastrzeżenie. Należy bowiem zwrócić uwagę, że obowiązek uwzględniania z urzędu uchybień procesowych dotyczy tylko uchybień prowadzących do nieważności postępowania (art. 379 k.p.c.) oraz wymienionych w art. 202 k.p.c. Obowiązek ten nie dotyczy zatem naruszenia innych przepisów, nawet o charakterze bezwzględnie obowiązującym.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2010 r. wydanym w sprawie II CSK 286/09 przepis art. 479¹² § 1 k.p.c. dotyczy postępowania dowodowego przed sądem pierwszej instancji, zaś znaczenie art. 162 k.p.c. realizuje się w postępowaniu odwoławczym. Ujmując rzecz inaczej należy stwierdzić, że w postępowaniu w sprawach gospodarczych sąd ma obowiązek pominięcia sprekludowanych twierdzeń, zarzutów i dowodów, jeśli jednak tego nie uczyni, strona może skutecznie podnieść taki zarzut w apelacji pod warunkiem, że uprzednio zwróciła uwagę sądu na to uchybienie zgodnie z art. 162 k.p.c., w przeciwnym zaś razie obowiązkiem sądu jest co do zasady pominięcie takiego zarzutu (vide OSNC 2010/9/125).

Podkreślić przy tym należy, iż zachowanie uprawnienia do powoływania się na uchybienia przepisom postępowania, z wyjątkiem przewidzianym w art. 162 zd. 2 k.p.c., wymaga - poza dochowaniem terminu zgłoszenia zastrzeżenia - wskazania spostrzeżonego przez stronę uchybienia z wyczerpującym przytoczeniem naruszonych przepisów postępowania wraz z wnioskiem o wpisanie tak sformułowanego zastrzeżenia do protokołu. Niewpisanie zastrzeżenia do protokołu powoduje utratę podnoszonych zarzutów (vide wyrok SN z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 237/06, Biul.SN 2006/11/17).

W realiach niniejszej sprawy Sąd I instancji na rozprawie w dniu 7 listopada 2012 r. oddalił wniosek dowodowy dotyczący przesłuchania stron uznając go za spóźniony. Na rozprawie tej powódka reprezentowana była przez prezesa J. K. (2). Obecny był na niej również profesjonalny pełnomocnik powódki. Strona powodowa nie zgłosiła jednak zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c. (k. 76-81). W konsekwencji utraciła prawo podnoszenia zarzutu ewentualnego naruszenia art. . 479¹² k.p.c.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że postawienie zarzutu obrazy powyższego przepisu nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ

na wynik sprawy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8 poz. 139 i z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10 poz. 189).

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie zasady z art. 233 § 1 k.p.c. nie zostały naruszone, gdyż ocena zgromadzonego materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne zostały dokonane przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i brak jest podstaw do podzielenia stanowiska apelującego co do ich nieprawidłowości. Sąd I instancji przeanalizował dowody, stosując dyrektywy z art. 233 § 1 k.p.c. i ocenił ich wiarygodność według własnego przekonania, opartego o wszechstronną analizę zebranego materiału, zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Z zeznań świadków M. P. oraz T. K. wynika, iż wynajęty przez powódkę sprzęt w postaci rozścielacza mas bitumicznych posiadał wady. Po przystąpieniu do pracy, zaaplikowaniu materiału i rozpoczęciu układania mieszanki mineralno-asfaltowej okazało się, że stół rozścielacza nie nagrzewał się, dodatkowo nie trzymał wysokości i nie miał czujników. Maszyna wynajęta od powódki jest urządzeniem pracującym w wysokiej temperaturze i nagrzewa płyty do układania nawierzchni. Wcześniejsze sprawdzenie tej maszyny „na sucho”, tj. bez wykorzystania mieszanki nie było zatem możliwe. Wady powyższego urządzenia skutkowały tym, iż mieszanka miała otwartą strukturę, była rozszeregowana i niedogęszczona. Praca wykonana przy jej użyciu nie nadawała się do odbioru. To wykonanie nie zostało odebrane przez inwestora, w związku z czym pozwana musiała prace wykonać ponownie. Do tego celu niezbędne było dokonanie zakupu nowego materiału oraz wypożyczenie nowego sprzętu. Świadkowie w sposób przekonujący wyjaśnili przy tym, iż z uwagi na złe warunki atmosferyczne wynajęty od powódki sprzęt nie był początkowo używany, zaś z chwilą ujawnienia się w nim wad od razu zawiadomili o nich pracownika powódki. Trafnie zatem Sąd Rejonowy, w oparciu o powyższe zeznania uznał, iż wynajęty przez powódkę sprzęt był nieprzydatny do umówionego użytku.

Wnioski wyprowadzone z analizy powyższych dowodów nie budzą zastrzeżeń Sądu Odwoławczego. Jeżeli zaś z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (vide w wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906).

W tym stanie rzeczy, na zasadzie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 ust. 1-2 i § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku o opłatach za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j.: Dz. U. z .2013 r., poz. 490).